

dat, waarschijnlijk door den langen omgang met dooden, daarop scheen te zijn gaan gelijken. En 't gezicht ging statig den kring langs, 't langst verwijlend, en met griezellig lachen, voor de beide dochters, die daarom knikten. En daarop verluide het, met aangeblazen pathos: „Dames, nu zijn alle heeren aanwezig.”

De dochters zeiden zacht „dank u.” 't Gezicht ging weer den cirkel rond, de hoed met lamfers kwam er boven, en zoo trok 't terug...

Toen werden de stappen op de trap en op de kamer boven vlugger; even klonken veel stemmen gedempt samen, en dadelijk daarop 'n bonk, zwaar en dreunend, die de hanglamp aan 't trillen bracht. Op eens 'n snik, en de lange drukte haar schokkend hoofd in beide handen. Men liet haar huilen, aanvaardde 't als iets wat natuurlijk zoo moest, bleef voor zich uitzien...

Tot afleiding vroeg daarop een der heeren hard fluisterend aan z'n buurman: „U moest zeker van morgen al vroeg weg?”

„Met den trein van acht uur drie,” was 't antwoord. En onmiddellijk daarop van den overkant iemand: „Nee, maar ik, ik ben gisterenavond al gekomen, kon't niet meer halen.”

„Zóó” — viel 'n vierde in — „dus hier gelogeed?”

„Ja, op 't Damrak. — Och ik ben nog 'n ouwe Amsterdammer en daarom heb ik meteen 's zoo'n beetje rond gekeken... Maar wat is 't hier verànderd. En wat een groote koffiehuizen. Och mensch, daar was allemaal nog niks van in mijn tijd... 's Jongens, 's jongens da's fijn spul hoor...”

In eens was 't gesprek nu algemeen, en druk, telkens aangevuld met banale zinnnetjes, om die stilte toch maar weg te houden, — opgewekt vroolijk soms, grappig door enkelen, tot verzet van de dochters.

De lange bleef met 'r handen voor 't gezicht schokken. De korte keek vaag recht uit, den gewonen lach nu gewrongen stijf...

Ze zei ook zoo nu en dan 'n enkel woord: Dat 't gelukkig mooi weer was; dat ze zooveel belangstelling ondervonden.

Nu kwam weer 't blauw-bleek lijkenhoofd met de star glimmende oogjes van den eersten aanspreker door de deur, zeggend, na gelijken ommegang:

„Wanneer er nog dames of heeren zijn, die er op gesteld zijn de overledene voor 't laatst te zien, dan is er nu gelegenheid.”

Meteten stond de kring op, en resoluut stapte men achter elkaar de deur uit, de trap op. Hij bleef achter met de dochters.

„'k Heb moe van morgen 'n zoen gegeven” — zei de korte — „en toen lachte ze nog zoo vreedzaam, ... we zullen nou dus maar niet meer gaan kijken, 't is zoo akelig met al die menschen er bij...”

De lange bleef stom recht opzitten op haar plaats, nu telkens hard snikkend.

Het tafelschel-achtige dienstmeisje bracht een pakje. „De rouwspeldjes,” zei ze, „de jongen wacht op centen.”

De lange keek plots op, groef haar hand in haar zak, haalde geld uit haar huishoudknipje, maakte 't pakje open, en stak een der zwarte broches aan